

Arrest

nr. 197 468 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46
8000 BRUGGE

tegen:

de stad BLANKENBERGE, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Blankenberge van 29 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DENYS, die *loco* advocaat V. PETITAT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 1 maart 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 29 maart 2017, met kennisgeving op 31 mei 2017, neemt de burgemeester van de stad Blankenberge de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, 51, § 1, derde lid, 51, § 2, tweede lid, 52, § 3, 52, §4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 01/03/2017 werd ingediend door:

Naam: B.N

Voorna(a)m(en): Tunesië

Geboortedatum: 30/05/1983

Geboorteplaats: M. B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

- *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot ... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.*
- *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:*
- *X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie;*
- *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend;*
- *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie: Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,1° van de wet 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.*
- *Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:*
- *Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst ambtshalve ter terechtzitting op het volgende:

Artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Uit de samenlezing van beide bepalingen blijkt dat het gemeentestuur de bevoegdheid heeft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen indien verzoeker niet alle gevraagde documenten heeft overgemaakt.

De Belgische staat dient derhalve buiten de zaak te worden geplaatst.

Ter terechtzitting stellen partijen hiermee akkoord te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de wetsconforme synthesememorie luidt het enige middel:

“11.2. Enig middel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Schending van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van het redelijkheidsbeginsel

11.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd.

De verzoekende partij is van mening dat deze beslissing, genomen op 29 maart 2017 en ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 31 mei 2017, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

11.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDELANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.2.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

- *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie:*

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft aan alle voorwaarden te voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: (eigen onderlijning)

"(...) §3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken (...)"

A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Welnu, verzoekende partij diende dd. 1 maart 2017 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

De bloedverwantschap met haar Belgische zoon werd aangetoond aan de hand van de geboorteakte van het kind.

Nog voor het verstrijken van de in de wet voorziene 3 maanden, neemt verwerende partij op 29 maart 2017 een beslissing tot weigering van het verblijf en stelt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond zou hebben aan alle voorwaarden te voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – quod certe non!

Verwerende partij motiveert geenszins welke termijn er dan wel zou zijn verstreken en/of welke voorwaarden niet zouden voldaan geweest zijn door verzoekende partij.

De thans bestreden beslissing werd noch in feite noch in rechte afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

II.2.4. De nota met opmerkingen van de verwerende partij bevat thans a posteriori-motieven, die niet werden veruiterlijkt in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kon dus niet met de juiste kennis van zaken de bestreden beslissing in rechte aanvechten. De synthesememorie dient evenmin om nieuwe middelen te ontwikkelen op nieuwe motieven.

Bovendien kunnen a posteriori-motieven de motivering van de bestreden beslissing niet substitueren.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 52, §3 van het KB

van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.2. De stad Blankenberge, verder de verwerende partij genoemd, repliceert in eerste instantie in haar nota met opmerkingen:

“(…)

IV. 1 Ontvankelijkheid: gebrek aan belang

12. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de bestreden beslissing terwijl deze vernietiging hem geen enkel voordeel kan opleveren.

13. De verzoekende partij is immers verplicht, krachtens de beschikking tot voorlopige invrijheidstelling van de Onderzoeksrechter te BRUGGE om een vaste woonplaats te houden in FRANKRIJK, Parijs (Montgeron), bij zijn broer en hij kreeg een absoluut contactverbod opgelegd met zijn ex-partner (en dus impliciet doch zeker ook met zijn familielid/zijn zoon).

14. Zelfs indien de bestreden beslissing niet of onafdoende gemotiveerd zou zijn, zou de vernietiging ervan de verzoekende partij niet het minste voordeel kunnen bieden omdat de verwerende partij, gelet op het gebrek aan vaste woonplaats op het grondgebied van de stad BLANKENBERGE opnieuw een bijlage 20 moet afleveren, krachtens artikel 52§3 van het KB dd. 08.1.1981 (cfr. infra).

15. Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat de verzoekende partij op 30.05.2017 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend (stuk 4), zodat de verzoekende partij impliciet doch zeker afstand heeft gedaan van zijn vorige aanvraag dd. 01.03.2017 en onderhavig beroep dus doelloos is geworden.

16. De vordering tot nietigverklaring is mitsdien onontvankelijk wegens het gebrek aan belang van de verzoekende partij.

(…)”

3.3.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang omdat de verzoeker ten gevolge een beschikking tot voorlopige invrijheidsstelling van de onderzoeksrechter te Brugge verplicht is diens woonplaats te houden in Frankrijk.

3.3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). A. Mast en W. Lambrechts omschrijven het belang als het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van het nadeel dat voor hem is ontstaan uit het bestreden besluit, welke verdwijning het verhoopte gevolg is van de gevorderde vernietiging (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer, 2009, 1013 en W. LAMBRECHTS, *Geschillen van bestuur*, Antwerpen, Kluwer, 1988, 199). Aldus dient de beroepsindiener een nadeel te lijden: “ze moet voor hem griefhoudende gevolgen kennen, m.a.w. hem schaden” en anderzijds moet de tussen te komen beslissing in betwisten zaken of uitspraken “voor de beroepsindiener een nuttig effect sorteren; m.a.w. de rechterlijke uitspraak moet hem dus een voordeel meebrengen, waarbij dit laatste is gerelateerd aan de eis van het rechtstreeks karakter van het belang” (M. VANDAMME e.d., E. BREWAEYS, G. DEBERSAQUES e.a., *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, 26).

De Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, preciseert dat het belang als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een annulatieberoep een objectief en een subjectief aspect vertoont: het objectief aspect bestaat erin door een administratieve rechtshandeling benadeeld te zijn, het subjectief aspect in een zich benadeeld voelen in voldoende mate om met een annulatieberoep tegen de nadeel berokkende administratieve rechtshandeling op te komen (RvS 11 maart 1986, nr. 26.253, Segers; RvS 27 april 1995, nr. 53.062, Bosmans; RvS 30 augustus 1999, nr. 82.148, De Neef; RvS 12

december 2001, nr. 101.748, *nv. Hullbridge Associated*; RvS 20 maart 2002, nr. 104.884, *Spiessens*; RvS 2 december 2004, nrs 137.948 en 137.949, *OCMW Wemmel*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Dit betekent o.m. dat de beroepen onontvankelijk moeten worden verklaard wanneer zou blijken dat de verwerende partij in de aangebrachte aangelegenheid onmogelijk een beslissing kan treffen die gunstig is voor de verzoekende partij. Dit onderzoek dient verplicht ambtshalve te worden gevoerd (RvS 19 december 2005, nr. 145.080).

3.3.3. Er wordt vastgesteld dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beschikking tot invrijheidsstelling van 23 mei 2017, gekoppeld aan een verplicht verblijf in Frankrijk, nog niet bestond.

Het belang dient tevens op haar actualiteit beoordeeld te worden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

(...).

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.3.4. De raadsman van de verzoekende partij kan ter terechtzitting niet aanduiden welk voordeel een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar kan opleveren nu de verzoekende partij verplicht is haar woonplaats in Frankrijk te houden. Dit laatste feitelijk gegeven wordt door de verzoekende partij beaamd. Zij erkent dat de wettelijke bepalingen terzake, waaronder artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit, een vaste woonplaats vereisen op het Belgische grondgebied. Bijgevolg slaagt de verzoekende partij er niet in haar belang bij haar beroep aan te tonen.

Derhalve is de opgeworpen exceptie van de verwerende partij gegrond en is het beroep onontvankelijk bij gebreke van het aantonen van een actueel belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN